

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.068 van 20 december 2002
in de zaak A. 130.534/X-11.220.**

In zake : 1. Philippe VAN HYFTE,
 2. Marleen CLAEYS,
 die woonplaats kiezen bij
 de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Aarlenstraat 25

tegen :

1. de gemeente GRIMBERGEN,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat C. GYSEN,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Antwerpsesteenweg 18,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat Ph. DECLERCQ,
 kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
 Tiensesteenweg 271.

tussenkommende partijen :

1. Robert DE CLERCQ,
2. Hilda DE WIT,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DE KETELAERE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Meir 24.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Philippe VAN HYFTE en Marleen CLAEYS op 16 december 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 november 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen, waarbij aan Robert DE CLERCQ en Hilda DE WIT de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend tot het afbreken van de bestaande woning, de uitbreiding van de bestaande loods en de nieuwbouw van burelen met

conciërgewoning op een perceel gelegen te Grimbergen, Daalstraat 121, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 25c en 25e;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat B. VANHALLE die, loco Advocaat C. GYSEN verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat M. DE KETELAERE, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Robert DE CLERCQ en Hilda DE WIT met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tussenkomende partijen op 17 september 2001 een bouwaanvraag indienen voor het afbreken van de bestaande woning, de uitbreiding van de bestaande loods en de nieuwbouw van burelen met conciërgewoning op een perceel gelegen te Grimbergen, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 25 c en 25 e; dat overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse de bouwplaats is gelegen in woongebied; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen op 14 januari 2002 de stedenbouwkundige vergunning verleende; dat de tenuitvoerlegging van dit besluit werd geschorst bij arrest nr. 112.014 van 29 oktober 2002 omdat, "wat de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving

betreft, de (...) redengeving van de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen enkel concreet feitelijk gegeven aangeeft met betrekking tot de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving, met name de aard, de omvang en het gebruik van de in deze omgeving bestaande gebouwen en open ruimte; dat op het eerste gezicht het de Raad van State bij gebreke aan concrete en precieze gegevens niet mogelijk is na te gaan of de vergunningverlenende overheid op grond van in rechte en in feite aanvaardbare motieven heeft kunnen oordelen dat het afbreken van de bestaande woning, de uitbreiding van de bestaande loods en de nieuwbouw van burelen met conciërgewoning, op het betrokken perceel verenigbaar is met de bestemming woongebied zoals vastgesteld in het gewestplan"; dat voornoemd besluit werd ingetrokken op 18 november 2002; dat op 25 november 2002 een nieuwe vergunning werd afgeleverd;

Overwegende dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat daarom de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen;

Overwegende dat krachtens artikel 8, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen; dat de verzoekende partijen volgende uiteenzetting geven:

"Door de schorsing van de bouwvergunning van 14 januari 2002 bij arrest nr. 112.014 van 29 oktober 2002 konden de bouwwerken niet voortgezet

worden. Het is de Raad van State bekend dat tot en met de betekening van 's Raads arrest nr. 112.014 duchtig verder werd gewerkt.

Het is op aanvraag van de vergunninghouder dat de gemeente de vergunning heeft ingetrokken en een nieuwe heeft toegekend. Dit geeft het voordeel dat men opnieuw over een uitvoerbare titel beschikt. Meteen beschouwt de aanvrager de zekerheid dat een gewone schorsingsprocedure hem niet meer zal kunnen raken. Momenteel is de ruwbouw bijna klaar (zie technische nota d.d. 12/12/2002) (zie daarover T. DE WAELE, Het "Moeilijk te herstellen ernstig nadeel" in het administratief kort geding inzake leefmilieu en onroerend goed : een overzicht van rechtspraak met commentaar, CDPK, 1997, (210), 265).

Met het resultaat van het doorwerken kan geen rekening worden gehouden (vgl. R.v.St., WELLENS, nr. 37.787, 1 oktober 1991 en R.v.St., WELLENS, nr. 32.953, 11 augustus 1989). Temeer daar het Stedenbouwdecreet het gevaar voor het verval van de vergunning heeft weggenomen.

Alleen de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan voorkomen dat door de techniek van de nieuwe vergunning een toestand van voldongen feiten wordt gecreëerd.";

Overwegende dat deze algemene uiteenzetting niet van aard is om prima facie aan te tonen dat het beroep op de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, die de strikte uitzondering moet blijven, de enige mogelijkheid is om de totstandkoming te verijdelen van de nadelen die de verzoekende partijen beweren te zullen ondergaan; dat het feit dat vóór het arrest nr. 112.014 van 29 oktober 2002 "duchtig is verder gewerkt" en de beschouwingen die de verzoekende partijen wijden aan de intrekking van de eerder geschorste beslissing, geen betrekking hebben op de feitelijke situatie die het gevolg zou zijn van de thans in het geding zijnde beslissing; dat de verzoekende partijen niet op concrete wijze duidelijk maken waarom het feit dat "momenteel (...) de ruwbouw bijna klaar [is]", er geen rekening kan worden gehouden met "het resultaat van het doorwerken" en het feit dat "het stedenbouwdecreet het gevaar voor het verval van de vergunning heeft weggenomen" voor gevolg zouden hebben dat het beweerd nadeel alleen door middel van een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden afgewend; dat, gelet op het voorgaande, de niet nader met concrete gegevens gestaafde bewering dat er "een toestand van voldongen feiten wordt gecreëerd" evenmin van aard is de Raad van State te overtuigen van het uiterst dringend karakter van de zaak;

Overwegende dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende omstandigheden te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Robert DE CLERCQ en Hilda DE WIT in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 250 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december 2002, door :

de H..	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

E. BREWAEYS.

